

500 души, които са голям то-вар на бюджета. Из министер-ството се хригват пасажи чи поиници, които смаяват круп-ни суми, без да са полезни на държавния организъм. За издържане на постоянната вой-ска отиват ценноотри суми, които биха се спестили чрез реформиране на военна система. Вече постоянна войска, мо-жем да си служим с народ-на милиция, за която годишно

не се харчи само една четвър-тина, даже и по-малко, от тая сума, която сега се разплатява за постоянна войска.

Чрез тѣзи радикални рефор-ми може да се спаси страната от безпородното положение.

Но за да се въведат по-добри реформи, необходимо е на-рода по скоро да съзнае, че то-ва зависи от неговото пробуж-дане.

Въ нова Албания.

(Кореспонденция отъ Валона).

Албанците, тачители на сво-бодата, грабнати са с анар-хизъм, отъ една година вече се мачат да турят основитѣ на една модерна държава, под-помагани въ тия си желания отъ корнетитѣ макарѣ намѣ-рения и желания на Австрия и Италия. — Нашитѣ адмиралци въ тия самоотвержени борби на народна свобода!

Народъ крайно бѣденъ, но гордъ. Въ своята цѣлост обаче Албания не е бѣдна страна. Между голитѣ планински вериги се кроят чудесни бисерни кат-чета, долини, полета крайно плодородни, обаче неевропей-ски държавенъ строй е билъ причи-на да се занемари всичко това и да се не обработва. Въ Бъл-гария твърдѣ малко се знае за Албания и албанскитѣ работи, при все че тѣ хранятъ къмъ насъ искрена братска обща.

Днесъ, слѣдъ послѣднитѣ смѣтени станами мѣжду сѣрби-тѣ и албанцитѣ, слѣдъ неща-стията, които се изсипаха върху послѣднитѣ и отъ страна на гърцитѣ, работитѣ въ Албания се сдвигатъ тѣй: въ Валона Пе-манлъ Кемалъ бей съ вѣрмен-ното албанско правителство у-правява една голѣма частъ отъ южна Албания, а въ Дурацъ Ксадъ пана съ друго правителство, или сепатъ управлява останалата частъ отъ Албания. Има разбира се, мѣста, които не са подъ влиянието нито на ед-ния, нито на другия, а тѣ са иматъ своитѣ главатарни бегове. Тия двама амбициозни вождове, новече отъ лични свои, а не дъл-боко национални подбуждения се отрицатъ и са на поязъ. Тази си вражда са издъхнали въ своитѣ райони на владение и ето ти двѣ партии, двѣ течения, които таятъ умраата си и съ нетърпение чакатъ да дойде при-ицѣтъ, за да посме управлението и да си отдѣхнатъ—само идва-нето на принца спира между особинитѣ между едната и дру-га партия. Има разбира се, и друго течение, и то е песъ-гласно ни съ едното, ни съ другото течение, а иска краи на праздитѣ и да се почне мир-ното национално обновление.

Принцѣтъ тукъ се очаква като мессия, като спасителъ. При-чината е, че и Ксадъ пана и Неманлъ Кемалъ бей са дъл-гѣтържествено обещавали, че ще се подчинятъ на принца, та той да ги обедини. — Новече само-станиане трѣба и по-малко въ-ра въ изказватъ принца. Въ са-мостоятелството, което остоетвенно

го има е залогътъ за трайната основа на националната по-стройка.

Прави отрядно впечатление едно обстоятелство, че съ около 3—4 хиляди души Неманлъ Ке-малъ бей пави безукоризненъ редъ въ областта, която владѣе. Това показва, че у албанцитѣ има достатъчно значение къмъ редъ и държавническо. Никакви безредици, убийства, кражби. На всекъдѣ драговошно изгъл-нение паредданията на вѣрмен-ното правителство. Никаква враж-да между тоски и тегги, между албанци, християни и мохамеда-ни — въ всички едно горѣщо желание по-скоро да се почне националенъ културенъ градежъ. А условия за едно културно за-силване има. Хубавитѣ 4 при-стапница: Септа-Куранта, Валона, Дурацъ и Сепъ-джинванъ до мо-дѣ са алатни врати въ Алба-ния отворени на адриатика за западната култура.

Турцитѣ абсолютно нищо не са направили за цѣлѣтъ на тия пристапница и за обогата-ване на самата страна.

Валона напр. е захвърлено малко градче до вие и хълмо-ве до брѣга на Адриатическо море. Улицы крива, тѣсни, бла-та вътъ отъ града, малария по-сирна, кжци пизки, обикнове-но долъ яхъръ, а горѣ кжца за-живене. — Обаче у албанцитѣ той не ще остане така. Тия пи-ици отъ радостъ и отъ патри-отизъмъ хора въ скоро вѣрме ще напреднатъ и ще внесатъ въ-сока култура въ тѣхната бѣдна страна. — Тукъ данамъ единъ много интересенъ примѣръ отъ патриотично омиление. Прѣди пѣколко дни навѣстиятъ родолюбецъ, албанецъ отъ Кор-ча, Орханъ бей, се поболѣва и прѣдчувствайки близостта на своя край, съ стѣзи на очи е доведе до Валона (Корча и до-сега е въ гръцка рѣкъ, обаче наскоро ще бѣде оправенъ), и да види албанското знаме и та-ка да умрѣ. Снитѣ навѣстиятъ бащиното си послѣдно желание. Нѣколко часа слѣдъ пристига-нето си въ Валона, Орханъ бей, гледайки какъ свободно се вѣе албанското знаме — на широкъ крѣвнъ червенъ фонъ грамаденъ дохлатъ черенъ орелъ, разма-халъ крилѣ, въздъхна съ стѣзи на безпрѣдѣлна радостъ и щас-тие.

Насе, българитѣ, имаме най-жизненъ интересъ за по-скоро-ното закрепване на Албания. — Навсѣдъ се случатъ само добри

отзиви за насъ, търсятъ искатъ нашето приятелство, нашето съ-юзяване.

Албанцитѣ твърдѣ много жа-лятъ за постигнатото ни неща-стие. Нашиятъ „великъ“ дипло-матъ Давевъ, по думитѣ на Ис-манлъ Кемалъ бей, съ своята негактичностъ и глупостъ е ста-

налъ причина албанцитѣ да за-губятъ Дебъръ и други градове, понеже е заявилъ, че тѣ ще о-станатъ на българитѣ и така само албанцитѣ са отстъпили.

Закрѣпвала Албания въ бж-даще ще бѣде една добра наша съюзница, дано това бждѣще не е далечно.

Валона, 1.XII.1913 г.

Ав.

Гръцкитѣ зверства не спиратъ

(Кореспонденция отъ Солунъ).

Цѣла Европа ситѣне най-гнусни хулу връзъ българския войникъ, понеже гръцитѣ лъжи се земаха за истини. Е добръ, ие изнасяме по-долу факти, ко-ито хилядократно доказватъ, че „културния“ грѣкъ, това нача-дие, тѣй галено отъ Европа, върши и днесъ потресающаи зверства надъ невинната и без-защитна българщина.

Ето фактитѣ:

Понече отъ 2000 селяни българци отъ околността на Со-лунъ, хора отъ 55, 60, 65 го-дино нагорѣ и дѣца отъ 10, 16, 18 години гинатъ въ Еди-куле — всекъдневно мрѣтъ отъ гладъ, студъ и побой. На 22 ноември 32 души отъ тия нещастници бидоха пустнати. Двама отъ тѣхъ умрѣха прѣди да стиг-натъ до хотела, а третия — въ самия хотелъ. Пускатъ ги въ на свобода, о далече е отъ тѣхъ тази мисль, а да не умиратъ въ затвора и да имъ създаватъ работа. Обикновено пускатъ тия, които ледената рѣка на смъртъта вече почва да гали. На живитѣ 29 души епископъ Иосифъ имъ купи доми дре-хи и обуца, нѣма кой поната-тъкъ да се загрижи за тия не-щастници. Въ кой вѣкъ живѣ-емъ? . . .

Другъ фактъ. 23 войници българци съ 1 фелдфебелъ са затворени сжко въ Еди-куле, гладни, голи, постоянно пѣло-жени на побойница и мерзостъ. Нѣма ли око да надникне въ Еди-куле, тая кпва гробница? И защо „великодушния“ Кон-ставинъ не заповѣда да се върнатъ тия плѣнници? По-това сжщото вѣрме, когато той въврѣ е разнасялъ по богато плащанитѣ европейски вѣстници за минитѣ зверства на бълга-ритѣ, ето само хладна частъ отъ това, което можакъ да ва-ная съ най-голямъ положител-ностъ. Гнусавото убийство на архимандритъ Евлогъ и на дру-ги двама български чиновници, за което се писа, когато очеви-децъ ми го разправяше, азъ не можакъ да понеса тоя разказъ, толкова вътрекни е билъ патеза-ващъ нещастиятъ. А стоти-цитѣ убийства въ затворитѣ в по параконитѣ?

Село Апостоларе, Кукушко е опожарено отъ „културния“ грѣцки войникъ — населението паклапо, женитѣ и момитѣ обез-честени не еднажъ и изнасиле-ни, а слѣдъ това прѣдадени въ други грѣцки села на полово-полаване отъ мръсницитѣ грѣ-ци.

Въ село Долпо-Тодоракъ, Кукушко, попъ Дюнисъ е вас-таванъ на колѣнитѣ да чете мо-

литви на славянски и войницѣ-тѣ са му скубали брадата.

Селата Горно-Тодоракъ, Ле-лево, Райново, Кукушко, чисто български села, сега на сила по-грѣчени, хората малтретирани, женитѣ, момитѣ най-гнусно без-честени. Мжжѣтъ са заставени, за да си запазятъ момитѣ и же-нитѣ да ги кроятъ по тапанъ, плѣнници наби. Това и днесъ се върши!

Въ гр. Кукушъ, въ Миха-ловата воденица, на изтокъ отъ града при настѣжението си грѣцкитѣ войски, колкото бъл-гарски семейства намѣрили скрѣти тамъ, отдѣлни мжжѣтъ отъ женитѣ. Пославили послѣ-днитѣ въ горния етажъ и са ги безчестили до смъртъ. Една мо-ма 6 пжти подредъ изнасилена остава полумъртва и благодарен-ие на милосерднитѣ сестри французойки въ Кукушъ са я прибрали, са я лѣкували и спа-сили. Нещастницата още е у сестритѣ. Повтарямъ, това са само хладна частъ отъ всичко онова, що се е вършило отъ грѣчолята надъ българитѣ.

Въ Солунъ освѣтъ въ Еди-куле, има и въ частни кжци затворени българи, цивилни и военни, чиято сждба е свър-шенно неизвестна, мжчно може да се проникне тамъ и да се у-знае вѣщо. Тукъ българитѣ, що са вътъ отъ затвора мрѣтъ отъ гладъ, защото никѣдъ не ги приематъ на работа; на търгов-цитѣ магазинитѣ са ограбени, кжцитѣ сжко.

Сжко въ Солунъ, когато грѣ-цитѣ са изпоарестували въ ни-що не провиненитѣ граждани бъл-гари, семействата имъ отиватъ да дпрятъ защита при руския консулъ, който ги пахокалъ и изгѣдилъ, а австрийския се е показалъ по великодушнѣтъ и вземалъ имената на арестувани-тѣ. „Братѣтъ“ русинъ, както видите, чисто по „братска“ по-стѣпалъ . . .

Тукашния грѣцки попъ Хри-сто, човѣкъ долеъ и гнусавъ, всѣки денъ ходи по българскитѣ кжци, придружаванъ отъ 2—3 полицаи и пѣта българитѣ, ек-зархисти ли са? Ако му отго-ворятъ, че са католици, той пмъ казва заканително: „Тукъ не е Франция, всѣки трѣбва да ста-нете грѣци и други попъ въ кжцата си нѣма да приематъ освѣтъ мене“ . . . Който смѣе да противоречи, полицаитѣ са готови да го понесатъ къмъ Е-ди-Куле . . .

Безобразия и безобразия без-край . . . Една голѣма частъ отъ интелигенцията ни щомъ се откопчи отъ затвора, емигрира за България, или за Америка,

осегналитъ тукъ сж принудени да се погърчатъ или посярбятъ.

Кръстът на българщината.

Толерирайте гърчолята въ Варна, толерирайте ги!

Солунъ, 26.XI. 1913 г.

О Т З И В И.

За руския императоръ, по случай именния му день.

Отъ 16 юни т. г. насамъ България, християнска и православна България прѣживява тежки дни на още потесно и непоносимо изпитание! Нейниятъ искронъ жестъ за право, за свобода и просвѣта у поробенъ не се одобри и възприе отъ венчки. Обаче тя не се поколеба нито въ своето право, нито въ избора на момента, нито въ своята сила. България можеше и трѣбваше да върви напредъ и само напредъ, защото жизненитъ ѝ интереси и правото дѣло я тласкаха на това. Тя искаше своето, милото, зажитъно! Не искаше да граби, нито да безчестя, защото прѣдъ нея стоеше дѣлото и вѣжътъ на пойнния създава. На великия Царъ-Освободителъ, и дълга да тури последна ръка въ творчеството на това дѣло! Защото тя се устрѣми къмъ правото и простора, които въпрѣки протеститъ въ Берлинъ, ѝ се отнеха. И защото прѣдъ нея стоеше наарѣлото право за обединение на българския народъ, нѣщо, което, тоже ѝ се отрече и за което тя даде необорни доказателства въ културата си, въ развоѣ си и въ държавното си творчество.

България искаше, настояваше, прибигна до последното сръдство, слѣдъ венчки другъ, пролъ кръвта на своитъ достойни за по-друга участъ синове, ороси цѣла многострадална Македония, Сърбия и България съ слъзти на хиляднѣ невинни свои рождени, употрѣби венчки свои сили за достигане на завѣтната мечта и тогава, когато това бѣ къмъ своя край, изведнѣжъ всичко рухна, пропадна и изчезна за, винаги.

България изгуби, защото увеличи българския елементъ въ свободното отечество, защото засили славянството и защото нейната политика се ръководеше отъ хора слѣпци и довърчиви авантюристи.

Кой бѣ виновенъ? Ние ли, понеже сме българи и искаме да останемъ такива? Справедливостта на нашата кауза ли или нѣщо друго?

Това или онова, обаче ние знаемъ само едно: че нашата освободителка искаше да ватрие своето велико творение, което ѝ струваше около 300,000 руски синове, че Русия искаше да унищожи българския елементъ, защото той живѣше и реагираше бързо, а това прѣчеше на руския политически егонизъмъ, и въ това си желание тя не пощади нищо, дори и сама себе си. Тая, която и материално и морално ни крѣпеше нѣкога, сега пожела да ни види смазани, унижени и обезчестени, защото България ставаше сила, ставаше факторъ, който не тъй лесно би се поддалъ на чуждото влияние. А тая сила, този могъщъ факторъ въ ръцѣтъ на единъ неприятели на руската дипломация, бѣ рѣшилъ сдѣлата воднажъ за винаги на балканскитъ сфери на влияние. И тя трѣбваше да погуби — кого? Българския народъ, защото той е билъ виновенъ до толкова, до колкото е настоявалъ за своето право, ръководилъ се е отъ хора невинни въ политиката и е ималъ честта да се управлява отъ единъ царъ-немецъ.

Обаче, българския народъ е трезвенъ. Неговиятъ духъ е силенъ и мощенъ, за да прѣтърпи всичко. Нѣма, обаче, че Русия изгуби българското разположение, а славянството — българския народъ.

Днесъ, когато прѣдетон, както всѣка друга година, на 6 декември да се извърши Богослужение и молебень въ съборната църква за нашествуващия руски императорски домъ и когато знаемъ доброто, що ни донесе този царски домъ, венчки трѣбва да се запитаме:

Трѣбва ли руския императоръ да се удостои съ толкова висока честъ, щото българския народъ да молителствува за него? Съ какво е заслужилъ това? Прѣдставителъ на правда и истина ли е или на цѣ? Символъ на славянска солидарностъ ли е или на нѣщо друго? Кой позволи България да бѣде ограбена, обезчестена и сломена? Кой унижи и измама България? Кой позволи на Ромѣния да навѣхне въ наша земя?

Нека си дадемъ отговоръ и слѣдъ това идемъ и се молимъ за тоя човѣкъ. Азъ апелирамъ къмъ чувствата на всѣки, който се нарича българинъ, въ житиѣ на който тече истинска българска кръвъ, на ако ще не славянска, а хунска, монголска или китайска да е тя, който мисли за своето отечество, тъй унижено и несправедливо, и у когото националната гордостъ не позволява да се редице човѣкъ, който стана причина на толкова народни злини и нещастия, да не взема участие, да не прикметнува на този въ основата си християнски, но не справедливъ актъ на почитание. Нека всѣки знае, че българинътъ не трѣбва да се моли за оня, който за свой царски капризъ разгроми и унижи България.

Гражданинъ.

Н. Р. При венчко, че заключихме съ печатането на настоящата статийка, даваме ѝ нѣщо, за да се види какво чувство питатъ гражданитъ къмъ неочайния арбитръ, царъ Николай, единствения виновникъ за разпокъсането на българския народъ.

До руския царъ.

Единъ старъ и уважаванъ бѣжанецъ дойде днесъ въ редакцията и ни помоли да дадемъ нѣщо на слѣдното писмо до руския царъ Николай II, по случай именния му день 6 декември.

„Великий царю! Отъ дѣди и прѣдѣди слушаме че освобождението ни ще дойде отъ великия Русия, покровителка на православнитъ славяни и особено на поробенитъ.

Освободителната война прѣзъ 1877—78 год., прѣдприета отъ блаженочичия Ви дѣдо Александръ II, угодни и закъни надеждитъ ни.

Кое българско сърдце въ Македония не издигаше въ себе си до божество руския царъ! Еретикъ наричаме всѣкого, който посмѣе да намали престига на Русия прѣдъ измъчения народъ, очакващъ васъ като втори Месия, да тури край на робството му.

Каква бѣше радостта ни, когато четѣхме пѣтъ вѣстникитъ за тържественото Ви коронаване. Всѣки шептеше: — Дано Богъ ни покажи да видимъ великия царъ помежду ни!

Никой не очакваше, че българското оръжие тъй славно ще прогони турчина, но още повече не се надѣвахме, че великия покровител на славянитъ ще покрие тая слава на измъчения български народъ и ще осуети надеждитъ за събиране плодовето отъ грамадитъ жертви, които понесе той на пѣнитъ си.

Никой не може да прѣдвиди примката, която Вие ни скронхте. Умишлено подотрѣбвахте сѣрби и гърци да прѣбѣдватъ всичко българско въ злощастна Македония още въ меденъ мѣсецъ на съюзничеството между ни.

Тогава още когато нашитъ синове и брата дѣяха кръвта си по Чатал-джанскитъ и Булапрски височини, за да допекатъ до край освободителното дѣло, сѣрби и гърци бѣшеха извъ новозавоеванитъ български земи, освободени отъ нашитъ чети и милиция а тѣ вѣдяха на готово.

Какво правѣха тогава нашитъ консули въ Македония.

Когато жени и дѣца плачеха гѣхъ за арестувани майке, братя и синове, за ограбени стоки и опожарени жилища нашитъ консули на подбивъ ги изпращаха въ бѣгъ, командванство въ Солунъ. А въ Солунъ имаше една полонитъ полкъ войска, тъй като другитъ български синове още се намираха на бойното поле, а да извоюватъ острови за Гърция и море за Сърбия.

Втория денъ бѣше, ако се не амъ

жа, отъ подлото зазимане на Солунъ отъ гърцитъ и тѣ като люди тичаха по улицитъ и разгласяваха телеграмата на Ваше Величество съ която признавахте Солунъ за окупиранъ отъ гърцитъ. А гласътъ на тѣхни тепове ние нѣщо бѣхме чули.

Имения ви день бѣ Св. Никола, когато вашия прѣдставителъ обѣщаваше на гърцкия царъ земи завзети съ чужда кръвъ и съ чуждо за гърцитъ население. Скъщата ваша щедростъ се ситѣше и къмъ сѣрбитъ, а за насъ оставаха само жертвитъ.

Ето защо, Великий Царю, слъзитъ на повече отъ единъ милионъ човѣци на пово заробенъ по Величаше Ваше желание снѣхъ проклетие по случай Имения ви день и молятъ Всевинни да нази отъ васъ оня, които още не сж изпитали нашата участъ.

А когато българина рѣши да покаже както се слѣдваше изроменитъ съюзници вне изпатихте да ни ограбватъ турци и ромѣни и материално и морално нѣщо подпомагате“.

Пѣтъ н. „Камбана“.

Дневни новини

Изборитъ за членове на Варненск. Търговско-Индустриална Камара. На 8 того се произведоха избори за членове на Варненската Търговско-Индустриална Камара. Избраха се: г. г. Велизаръ Велико Христовъ, Антонъ Р. Датамански, Дръ Иванъ Екимовъ, Василъ П. Кожухаровъ, Архитектъ Атанасъ Несторовъ, Юрданъ Костантиновъ, Никола Мутафовъ, Яковъ Цанковъ и Ханимъ А. Кристевъ.

Поиска на оставка. Научаваме се, че г. полковникъ Марковъ, който е оставилъ „хубави“ спомѣни като полковникъ на 31 полкъ, е ходилъ 2—3 пѣти въ военното министерство, за да пита защо до сега не е признатъ дежъ за бригаденъ командиръ. Отговоро му било, освенъ че нѣма да бѣде произведенъ на бригаденъ командиръ, но да си подаде оставката, понеже министерството по иже да трѣпи неговото стѣне въ полкъ. Г-нъ Марковъ безъ да се стрѣска отъ нищо, още отъ на поста си като полковникъ. Ние ще запитаме г. Маркова: нѣма ли той човѣко достоинство и честолубие, та още иска да се настрада? Него го . . . а той казва: това е родинка.

Нека видятъ гражданитъ на какви хора е била подложена сдѣлата на койникъ въ връме на войната!

Нова фирма въ града ни. Въ бившето здание гдѣто се помещаваха по-рано банка „Напредъкъ“ и Софийската Банка, сръбцу ентето, занимаващитъ видно обществено положение въ града ни, г-да Ст. Пиронковъ и Як. Найденовъ, безъ да напускатъ достиганитъ си отдѣлни занятии, открия сдружески бюро за електрически инсталации и гдѣтѣ складъ за електрически лампи и принадлежности. Тона ще бѣде единственото бюро, което ще съставлява и изпѣнява разни планове за електрическо освѣтление, електромотори за електрическа енергия въ индустриални заводи, електрически асансьори и пр. понеже ще се завижда отъ добри наветния електротехникъ и съ дѣтгодишния практика, инженеръ П. Пончевъ.

Най-послѣ нашитъ индустриалци не ще иматъ нужда вече и за личностнитъ електрически инсталации, електромотори и пр. да прибѣгнатъ до прѣкарни плацацитъ и доведени отъ странство специалисти.

Или отъ своя страна гърците прѣпорѣчваме на варненци начинаето на г-да Пиронковъ и Найденовъ, които и по своето минало и по своето положение, заслужаватъ напълно доверіето на бѣдацитъ си клиенти.

За свѣдение на г. началника на Варнен. Т. П. Станция. Гражданитъ, които посѣщаватъ телеграфно-почтенската станция, се възмущаватъ отъ некоректността и некрѣпкитъ постѣпки на телефоникитъ и телеграфникитъ. Последнитъ съ своето недобро държане прѣдизвикватъ негодувашето и на самитъ чиновници. Въ телеграфния коридоръ се вършатъ некрѣпни работи отъ страна на сж-

нитъ: влизатъ и излизатъ по стѣлтъ, тракатъ по вратитъ, един се мѣркатъ на горѣ, други на долу, третѣ гонятъ съ роднини или обокатели, а това прѣчи много за правилното функциониране било на телеграфа, било на телефона. Друго. Мислена търпимостъ ни се оплакватъ, че когато понежъ нѣкой телефонитъ постъ, много пѣти не можело да се разбере нищо; ако понежъ нѣкой помръ, дѣмало нѣтъ се другъ номеръ.

Началника на станцията г. Коларовъ трѣбва чѣстъ по-скоро да прѣмахне това зло и тая аномалия въ това культурно устрѣждение.

Ревизия. Отъ 12—3 седмици насамъ двама ревизори прѣдлагадъ нѣкои книжа по канализацията, електричкото освѣтление и др. Дълга се налага на г-да ревизоритъ да избиратъ сериозно внимание върху канализацията, понеже нито санитаритъ трѣби се посягаватъ добръ, нито нѣкъ съ отъ таква административна трѣба да бѣдатъ.

Починалъ. На 4-й того се почина Ганчо Ст. Домовъ, 14 годишенъ, синъ на чужбинния прѣдприематъ Слави Домовъ.

Нашитъ събеседования къмъ обществонитъ.

За прѣпорѣка на сѣдитъ въ гр. Варна и на адвокатитъ с постѣпката на г. Илия Петрушевъ, I-Вари Мир. Сѣдия и на г. Крстѣнъ Мирски, адвокатъ въ града ни.

На Искрътъ день, ако и християнски правдини, въ I-то Варнен. Мир. Сѣдилище имаше насрочени дѣла. Имаше надощи и страни и свидетели, които не издѣхатъ български езикъ. Сѣдията Петрушевъ посѣдо, вателенъ въсѣмъ да изпѣнява закона и моралитъ си зарѣжени на дѣлуца да се сблѣзва на чуждъ езикъ, безъ прѣводчикъ. Гдѣда се едно дѣло, по което свидетелитъ говорятъ турски. Намачана се за прѣводчикъ г. Крстѣнъ Мирски. Той знае, че не желасе възнаграждение за своя трудъ; но съобрази, че въ случая може да изподува неговитъ трудъ и познание само страната, която е въ състояние да плати за прѣводъ. И тутакъ, побѣгъ сѣдията произнесе: че „на вѣщото лице прѣводчикъ“ се опрѣдѣлятъ три лева за възнаграждение, той — г-нъ Мирски, казва: „да се изпратятъ тѣ пари на настоятелството на ифетнитъ ученически трапезарии, за топла храна на бѣдитъ ученици“. Тона неправна сѣнция въ залата. Всѣки се възхитиха. И сѣдитъ постанови: „да се изпратятъ трѣтъ лева, опрѣдѣлени за възнаграждение на г-нъ Кр. Мирски, на казаното настоятелство“.

Той принципъ на самоотверженостъ зарѣчи залата. Слѣдъ това дѣло се гледаха нѣколко други дѣла, по които нѣкои отъ свидетелитъ и нѣщацитъ сѣмъ се откаха да получатъ своето възнаграждение, каду, понежъ ха да се напратятъ сѣмъ въ ученическитъ трапезарии. И сѣдитъ нареди потребитъ Тѣка че на Искрътъ день се тури начало на едно наистина християнско дѣло да се изпратятъ минималнитъ за адвокати, ипаци и свидетели възнаграждения на трапезаритъ. И ний похваляваме инициаторитъ и пожертвувателитъ въ тая инициатива.

Иже напомнятъ само, че въярпекитъ сѣдилища, чѣто обзаватъ много възнаграждения непрѣдѣдени на лицата. Има много суми, които се не прѣдѣхатъ, по нѣмаше авансъ, други по нехайство на лицата на които се слѣдватъ. За всѣки таква случай, погнано би било, на и хуманно и по хуманно би било, ако самитъ лица — вѣнчани или свидетели — още въ сѣда, като знаятъ или че възнаграждението ще е малко, или че то кѣтъ ще се получи, да се откажатъ, отъ него и да некатъ сѣдитъ да го напраща на трапезаритъ. Съ това ще се създаде единъ добръ иточникъ на сръдѣта за подпомагане бѣдитъ ученици.

Въ тона направление много бѣ направени г-да адвокатитъ и г-да сѣдитъ, като подѣбятъ лицата, които могатъ да пожертвуватъ. Ице е отъ особена полза, ако се създаде традиция (тажъ, гдѣто нѣма специалисти

пръводчици) самите адвокати да пръд-
лагат услугите си на съдилищата
— да пръвеждат — и следват
се възнаграждения да се наплащат
на тразеарните. Съ това адвокатите
неше губят нищо, пръводатъ ще бж-
дат по-добри, а и ще се създаде едно
благоприятно дѣло.

Ний ще чакаме всички съдици въ
Варна да последват примѣра на
г-нъ И. Петрушевъ и всички адво-
кати инициативата на г. Кр. Мирски.

II Варненски Сждебенъ Приставъ.

ОБЯВЛЕНИЕ № 901

Въ допълнение на обявлението ми
№ 881 отъ 7/XI 1913 год., публику-
вано въ „Държ. Вѣстникъ“ бр. 264
отъ 21/XI 1913, обявямъ, че продаж-
бата на: Къща построена върху око-
ло 120 кв. метра отъ каменнотухленъ
материалъ, покрита съ керемиди, съ-
стояща се долъ отъ три етажа, отъ
които едната служи за катой, а дру-
гата за кухня, въ която има прокарана
чешма; горъ — отъ три етажа и салонъ
и надъ тѣхъ таванъ; съ дворъ
отъ около 18 кв. метра и въ него
прѣдъ къщата чешма. Цѣлото про-
странство, което засматъ постройката
и двора е около 300 кв. метра, нахо-
дяща се въ гр. Варна, „Уч.“ улица
„Витоша“ подъ № 6, при съседн:
Стоянъ Митковъ, Ефремъ II. Христо-
товъ, Тодоръ Николовъ и ул. „Вито-
ша“, е почната на 22 ноември 1913 г.
и ще продължава до 23 декември
1913 г. 5 часа сл. обѣдъ, съ право
надаване въ 24 часа 5%.

Горния имотъ е собственост на
покойния Никола Ц. Ваджаковъ отъ
Варна, продава се за въ полза на на-
следниците му, първоначална цѣна
13000 лева.

Желающитъ да купятъ имотъ,
могатъ да се явятъ всички присъж-
ственъ денъ и часъ въ канцеларията
ми, да прѣглеждатъ книгата по про-
дажбата и да наддаватъ.

гр. Варна, 27/XI 1913 г.

II Сжд. Приставъ: Н. Спасовъ.

Провадйски Сждебенъ Приставъ.

ОБЯВЛЕНИЕ № 779

Въ допълнение на обявлението ми
отъ 7 септември 1912 г. подъ № 2415
публикувано въ брой 261 отъ 18 но-
ември 1913 г. на Държ. вѣстникъ,
обявямъ на интересующитъ се, че
продажбата на 1) Нива „Дерекъйски
пътъ“ отъ 322 дек. при: Атанасъ
Димовъ, Исмаилъ Дановъ, пята и
Помакъ Мустафа, общ. за 710 лева;

2) Нива „Юртлукъ“ отъ 256 дек. при:
Елбездъ „Ахмедъ“ Хюсеиноу, пята,
Бр. Таневъ и Вълканъ Жечевъ, общ.
цена за 565 лв.; 3) Нива „Край село“
отъ 204 дек. при: Вълканъ Томевъ,
Иенчо Катевъ, градина на Диню
Стояновъ и Вълканъ Димитровъ, общ.
за 450 лв., е почната на 19 ноември
1913 г. и ще продължи до 19 декем-
ври 1913 г. 5 часа сл. обѣдъ, съ
правоуадаване 5% въ 24 часа.

Горния имотъ е собственост на
Назифъ Хюсеиноу отъ с. Искр-тене,
продава се за дългитъ му къмъ Авр.
П. Гачевъ С-не Сапунджиевъ, въ гр.
Добричъ.

Желающитъ да купятъ имотъ, мо-
гатъ да се явятъ всички присъж-
ственъ денъ и часъ въ канцеларията
ми, да прѣглеждатъ книгата по продажбата
и да наддаватъ.

Провадия, 2 декември 1913 г.

Сжд. Приставъ: Ил. Ст. Бекчиевъ

ОБЯВЛЕНИЕ № 778

Въ допълнение на обявлението ми
отъ 30 августъ подъ № 2386 публи-
кувано въ брой 261 отъ 18 ноември
1913 год. на „Държавния вѣстникъ“,
обявямъ на интересующитъ се, че
продажбата на: Една къща, двуетаж-
на, построена отъ камъкъ, пярти и
калъ, покрита съ мѣстни керемиди,
горния етажъ отъ четри етажа, единъ
салонъ, обривенъ съ дървѣтинъ, а
долния съ една мажана, построена на
едно пространство съ дължина 10 м.
и ширина 6 метра, а височ. 5 метра;
съ една пристройка за мутанъ, при-
лѣпена до самата къща и покрита
съ мѣстни керемиди, дълга 6 м., ши-
рока 2 м., височ. 2 м.; съ дворо мѣ-
сто отъ 350 кв. метри, при съседн:
Стайко Георговъ, наследниците на
Вичо Николовъ, Райчо Димитровъ и
пята, общ. цена отъ мѣстнитъ лица за
2000 лв., е почната на 19 ноември
1913 г. и ще продължи до 19 декем-
ври 1913 г. 5 часа сл. обѣдъ, съ
правоуадаване 5% въ 24 часа.

Горния имотъ е собственост на
покойния Сжд. Стояновъ отъ гр.
Провадия, продава се за дългитъ му
къмъ Минка Сждева отъ гр. Варна.
Желающитъ да купятъ имотъ, мо-
гатъ да се явятъ всички присъж-
ственъ денъ и часъ въ канцеларията
ми, да прѣглеждатъ книгата по продажбата
и да наддаватъ.

Провадия, 2/XII 1913 г.

Сждеб. Приставъ: Ил. Ст. Бекчиевъ

За осиновление

е дава едно момченце на 3 1/2 години.
Желающитъ да се отнесетъ въ ули-
ца „Македонска“ № 143.

Съобщение

Фирмата О. Георгиевъ, Пандо Андрѣвъ и Г. Наумовъ
съобщава на интересующитъ се, че въ склада имъ находящъ
се на ул. „Добришка“, се намиратъ:

Разни коларски и строителни материали, дърва за
горене, каменни и дървени вжглища.

Въ втория ни складъ до старата болница се намиратъ са-
мо дърва за горене и дървени вжглища.

Цѣни износи.

КАРААГАЧСКО СЕЛСКО ОБЩИНСКО УПРАВЛЕНИЕ.

Обявление № 1437

с. Караагачъ, 13 ноември 1913 година.

На 13 декември 1913 год., отъ 2 до 5 часа сл. обѣдъ, въ кан-
целарията на общинското управление ще се произведе публиченъ търгъ
съ явна конкуренция, за отдаване на наематели, експлоатацията на след-
нитъ имоти, принадлежащи на Капуджи Махленското Осков. Нар. Учили-
ще за време отъ 1 януарий 1914 г. до 31 декември 1915 г. а именно:

1) Училищна къща въ с. Капуджи махле.
Първоначалната оцѣна на горния имотъ възлиза на 200 л. годишно.
Исканиятъ залогъ за правоучастие въ търга е 5% върху първоначалната оцѣна.

Членове 11 и 12 отъ закона за общественитъ прѣдприятия съ задъл-
жителни за конкурентитъ.

Тържнитъ книжка могатъ да се видятъ всички присъж-
ственъ денъ и часъ въ канцеларията на общинското управление.

Общински кметъ: Д. Георгиевъ

Секретаръ-Бирникъ: М. Ботушаровъ

Караджаотско Селско Общинско Управление

Провадйски околия.

Обявление № 1744.

Обявямъ на публиченъ търгъ, съ явна конкуренция, за отдаване на наематели експлоатацията на след-
нитъ имоти, принадлежащи на Кара-яка. Първоначалната оцѣна на горния имотъ възлиза на 250 л. годишно.
Исканиятъ залогъ е 5% отъ първоначалната оцѣна или 250 л.
Желающитъ да взематъ участие въ търга трябва да се съобразятъ съ закона за общественитъ прѣдприятия. Тържнитъ книжка могатъ да се видятъ всички присъж-
ственъ денъ и часъ въ общинската канцелария.

Надаванетоъ ще стане на 2 декември 1913 г. отъ 2 до 5 часа сл. обѣдъ.
Прѣдложението ще се приема до 4 часа сл. обѣдъ.

Първоначалната оцѣна на 1 декаръ е 50 лева.

Исканиятъ залогъ е 5% отъ първоначалната оцѣна или 250 л.

Желающитъ да взематъ участие въ търга трябва да се съобразятъ съ закона за общественитъ прѣдприятия. Тържнитъ книжка могатъ да се видятъ всички присъж-
ственъ денъ и часъ въ общинската канцелария.

о. Караджа отъ 29 ноември 1913 г.

За прѣдседателъ: Ил. Георгиевъ

Секр. бирникъ: Ил. Пенковъ

Елесь-факжиско Селско-Общинско Управление.

Обявление № 557.

На 22 декември т. год., въ канцеларията на Елесь-факжис-
ското селско общинско управление, ще се произведе съ тайна
конкуренция вторъ публиченъ търгъ, за отдаване на прѣдприематъ
експлоатацията на 200 декара дървена маса отъ общинската
гора „Патържикъ“ находища се въ землището на село Елесь-
фика. Гората има около 25 год. възраст, съ видове на дър-
ветата: джбъ, цѣръ, кленъ, дрънъ, сабартъ и пр.

Първоначалната оцѣна на прѣдприятието е 7000 лева,
т. е. по 35 лева на декаръ пространство.

Офертитъ се приематъ отъ 2 до 4 часа сл. обѣдъ. И-
сканиятъ залогъ е 350 лева и документи, съгласно чл. 11 отъ за-
кона за общественитъ прѣдприятия. Тържнитъ книжка могатъ
да се видятъ всички присъж-
ственъ денъ и часъ въ канцеларията
на общинското управление.

с. Елесь-факъ, 2 декември 1913 г.

Кметъ: Д. Христовъ

Секретаръ-Бирникъ: П. Желѣзковъ

80 лева. На 3 сръбъ 4 того въ гр. Варна
матубухъ: книжка, 6 облигации отъ
червения кръстъ (серия 5568 № 1)

и 80 лева паря. Умолява се това, който ги е намѣрилъ, да за-
държа паритъ за себе си, а книжката да повърне на адресъ:
Георги Станковъ, Попето въ Тара Синдѣлъ.

ВАРНЕНСКА ОКРЪЖНА ПОСТОЯННА КОМИСИЯ.

Обявление

№ 1883

Варна, 21 ноември 1913 година.

Въ канцеларията на Варненската Окр. Постоянна Комисия на 30-и
декември т. г. въ 11 часа прѣдъ обѣдъ ще се произведе търгъ съ явна
конкуренция за продажбата на около 1200 килограма царевича, съ първо-
начална цѣна 12 ст. килограма.

Царевичата се намиратъ въ стопанството на окр. постоянна комисия при
манастиря „Св. Константинъ“ и доставката ще стане отъ тамъ.

Качеството на царевичата може да се види въ помещението на по-
стояната комисия, всички пжж.

ОТЪ КОМИСИЯТА.

Продава се дворъ 320 кв. м. жгълъ, съ ск-
па № 30 на ул. „Раконска“ за
8000 лева.

Споразумение въ редакцията

Извѣстие

Визитата Панагрия и Хагъ на Димитър Девеллиевъ „Гаш-
долу“ се наномъ, и твори и е модерно мобилизирана и снабдена съ
доброкачественъ и атурални мѣстни пиятета съ цѣли умѣренни.

Въ скитата и визитата има икономическа гостилница.

Христо Стойковъ Абаджиевъ

отъ Горнъ Орховско.

Търговска печатница „Варна. Телефонъ № 240—Здание „Варна Паласъ“